

Jól készítsétek útját, a vendég már közel

Ézs 40: 3-5, 42: 16

18 évvel ezelőtt a kalotaszegi Inaktelkén nem volt aszfaltozott út. A Nádas patak mentén, keskeny, göröngyös út vezetett a nádasdaróci letérőtől, 5 kilométeren keresztül a kis zsákfaluba. Emlékszem, sokszor az utolsó 5 kilométer időben ugyanannyit igényelt a Kolozsvárról utazótól, mint az azt megelőző 25. Hatalmas, ágaskodó kövek, tenyéryi mély kátyúk, esős időben pedig agyagos sár nehezítette a közlekedést. A gyülekezet ekkor megelégtelt, hogy mindig, amikor elromlott az út, várnia kellett a községi tanács segítségére, és alkalmaztak egy utászt. Ennek az volt a feladata, hogy tömje a lyukakat, egyengesse a buckákat, és járhatóvá tegye az utat. Most is látom magam előtt, amit maga után húzta kis szekere, benne lapáttal, ásóval, csákánnyal, döngölővel, vedrekkkel, sóderrel.

És mindig ez a kép ugrik be olyankor, amikor olvasom, hallom Ézsaiás könyvéből azt a felszólítást, hogy: „*Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat Istenünknek a kietlen tájon át!*” (Ézs 40: 3) Ezek a szavak először a babiloni fogságban levő népnek szóltak, akik bűneikért való bűnhődésük után (Ézs 40: 2) immár szabadulásra készülhettek. Évszázadokkal később Keresztelő János ugyanezekkel a szavakkal készítette, lágyította az emberek szívét a Messiás befogadására (pl. Mk 1: 3). A babiloni fogságban levő néphez képest azonban nem azt hirdeti a népnek, hogy immár „megbűnhődött a bűnéért”, hanem épp ellenkezőleg: minden embernek szembe kell néznie vétkeivel, és bűnbánatot kell tartania (pl. Mt 3: 2).

Adventi időszakban az Úr eljövételét várjuk. Jézus Krisztus eljövetelét között azonban hármat különböztethetünk meg: *in carnem, in mentem, in gloriam* – testben, az ember lelkében, dicsőségben. Nos, Jézus Krisztus *testben* már eljött...ez történt ama betlehemi istállóban. Teljes *dicsőségében* majd angyalaival együtt jelenik meg amaz utolsó/első napon. *Az ember lelkében*, belsejében pedig a Szentlélek munkája által kezd el élni.

Nos, ez utóbbihoz szükséges az „utászkodás”: az út egyengetése – Keresztelő János ezt a bűnbánathoz és a megtéréshez köti. A Jézus bűnbocsánata fényében pedig azt jelenti: megnevezni mindazt, ami nem Igéje szerint való. Megnevezni mindazt, ami gátként hever köztünk és Isten között. Megnevezni mindazt, amit önerőnkől képtelenek vagyunk megváltoztatni, és kérni, könyörögni a bűnbocsátó, újjá formáló kegyelemért. És azt fogjuk észrevenni, hogy bizony még az „utászkodás” sem a mi munkánk, hanem Isten maga rombol le minden göröngyöt, és Ő maga tölt fel minden kátyút. Maga Ézsaiás próféta is így szól néhány fejezettel később: „*A sötétséget világossággá változtatom előttek, a göröngyös utat egyenessé. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el.*” (Ézs 42: 16)

Adventkor az Úr eljövételére várva, a legkevesebb és legtöbb amit tehetünk ez: felfedni szívünket előtte, rámutatni mindarra, amit szégyellünk, és szeretnénk, hogy megváltozzon, és hagyjuk, hogy Ő maga, Jézus Krisztus, aki egyedül készít utat Isten és ember között, egyengesse a mi utunkat is. „*Jól készítsétek útját, a vendég már közel. Mi néki gyűlölt, utált, azt mind vessétek el. A völgyből donb legyen, hegycsúcs a mélybe szálljon, hogy útja készen*

álljon, ha Krisztus megjelen.” Drs. Kelemen Attila Csongor lelkipásztor, Urk, 2019 Advent havában